

imod fremkom, skulde Kystkommissionens Forslag om Kystfredning behandles af Landvæsenskommissionen, hvis Afgørelser kunde appelleres til Overlandvæsenskommissionen. Udvalget foreslog endvidere, at den i Lovforslaget foreskrevne Undersøgelse af Kysterne hvert 5te Aar skulde bortfalde, men hvis der senere skulde blive Trang til Ændringer i de fra først af trufne Bestemmelser, skulde saavel Landbrugsministeren som de interesserede private have Ret til at paakalde Landvæsenskommissionens Afgørelse.

Lovforslaget kom ikke til 2den Behandling i Landstinget og der er ikke senere blevet forelagt Rigsdagen noget Lovforslag om Kystfredning hverken fra Regeringens Side eller ved privat Initiativ. Regeringen erkender imidlertid, at der er Trang til en gennemgribende Forandring i de gældende Lovbestemmelser om Kystfredning, og man har derfor ment ved Fremsettelsen af nærværende Lovforslag atter at burde give Lovgivningsmagten Lejlighed til at beskæftige sig med denne Sag og søge den nugældende ganske ufyldtestgørende Lovgivning paa dette Omraade ændret.

Regeringen maa erkende, at den Tanke, hvorpaa det tidligere i Rigsdagssamlingen 1900—1901 fremsatte Lovforslag hviler, nemlig at det er Statens Pligt at forhindre saadanne Foretagender paa Søterritoriet, der ville kunne medføre Skade paa Landets Kyststrækninger, og at det ikke bør være hver enkelt Lodsejers Sag at afgøre, om han vil træffe Foranstaltninger herimod eller ikke, hviler paa rigtige Grundsætninger. Nærværende Lovforslag er derfor, foruden at der paa forskellige Punkter er taget Hensyn til den Affattelse, som de i Folketinget i sin Tid indbragte Lovforslag senest der have faaet, affattet paa Grundlag af det i Rigsdagssamlingen 1900—1901 fremsatte Lovforslag i Forbindelse med de af Landstingets Udvalg foreslaaede Ændringer. Dog har man foretaget den Ændring, at Kystkommissionen skal kunne nedsettes hver Gang der bliver Spørgsmaal om Kystfredning, og at Kommissionen faar Myndighed til at afgøre alle Spørgsmaal om Kystfredning i 1ste Instans. Det fore-

slaas endvidere, at Kystkommissionens Kendelser skal kunne indankes direkte for Overlandvæsenskommissionen, hvorved Landvæsenskommissionernes Medvirkning i Sager om Kystfredning vil bortfalde. Der vil formentlig herved opnaas, at Sagernes Behandling vil simplificeres, idet der efter Forslaget kun vil blive to Instanser, medens der efter Landstingsudvalgets Forslag vilde blive tre: Kystkommission, Landvæsenskommission og Overlandvæsenskommission. Kystkommissionen faar efter nærværende Forslag nærmest Karakteren af en Slags Landvæsenskommission, men da Landbrugsministeren udnævner Formanden og Amdsraadet de to andre Medlemmer, er der aabnet Adgang til, at Kystkommissionen kan blive sammensat af Mænd, der kunne forudsættes at sidde inde med særlig Sagskundskab paa det her omhandlede Omraade, og man tør vel ogsaa nok forudsætte, at denne Adgang vil blive benyttet i videst muligt Omfang.

I Lovforslagets § 1 har man optaget den af Folketinget i sin Tid indsatte Bestemmelse om, at Forbudet, naar det nedlægges, ogsaa skal omfatte den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græs-vækst blottede Strandbred. I Forslaget fra Rigsdagssamlingen 1900—1901 var det derimod foreslaaet, at Forbudet kunde omfatte denne Strækning. Naar den hele Foranstaltning ikke skal udsættes for at blive illusorisk, er det formentlig ikke for meget at forlange, at Ejeren ikke paa denne i øvrigt ret værdiløse Del af sin Ejendom skal være berettiget til at foretage Handlinger, der ganske kunne modvirke det Forbud mod Borttagelse af Sten m. m. fra Forstranden, som er fundet nødvendigt til Kystens Sikring paa det paagældende Sted. Men som et rimeligt Supplement til denne Bestemmelse har man ligeledes optaget Folketingets Forslag om, at det, naar det af de dertil kompetente Myndigheder af Hensyn til Kystfredningen skønnes forsvarligt, vil kunne tillades Ejeren efter disse Myndigheders nærmere Bestemmelse at borttage Sten m. m. til sit eget private Brug eller til Anvendelse til en bedre Sikring af sin egen Kyststrækning.